

Προσλαλιὰ τοῦ Μητροπολίτου μας
στὴν Ἐκδήλωσι Εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ λήξει τῆς Περιόδου Ι' (2016-2017)
Ποιμαντικῶν, Κατηχητικῶν, Κοινωνικῶν καὶ Πολιτιστικῶν Δραστηριοτήτων
† Κυριακὴ Ἁγίων 318 Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 15/28.5.2017
Φυλὴ Ἀττικῆς

Ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος **ἡ Ρωμηοσύνη καὶ ἡ Ἀγάπη**

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες·
Ἀξιέπαινοι Συνδιάκονοι, Συνεργάτες καὶ Συνοδοιπόροι·
Τέκνα ἐν Κυρίῳ περιπόθητα·

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα!... **Δόξα** τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι!... **Τριάς Ἁγία, δόξα Σοι!**...

Σᾶς ἀσπάζομαι ἐν Κυρίῳ μὲ τὸν Ἀσπασμὸ τῆς Σταυρώσεως, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, μὲ τὴν ἐγκάρδια εὐχὴ νὰ ἐορτάσουμε ὅλοι μαζὶ τὴν Ἁγία Πεντηκοστὴ μέσα στὸ Φῶς καὶ τὴν Εἰρήνην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!...

Ἀπόψε ἀποδώσαμε εὐγνωμοσύνη στὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας, διότι καὶ κατὰ τὴν (10ην) **Περίοδο** τῶν ποικίλων **Δραστηριοτήτων** τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ἐξέχεε πλούσια τὰ Ἐλέη του ἐφ' ἡμᾶς καὶ εὐλόγησε τοὺς κόπους καὶ τὴν καλὴ προαίρεσι ὅλων μας.

Ἀξιωθήκαμε καὶ πάλι νὰ γίνουμε «**Συνεργοὶ**» Θεοῦ· ἐσπείραμε, ἐφυτεύσαμε, ἐποτίσαμε τὸν Ἄγρὸ τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ μὲ ταπεινὸ φρόνημα, διότι ὁ Θεὸς εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ Ὅποιος τελικὰ

«αυξάνει», ὁ Ὅποιος δίδει τὴν «αὐξησι»: ἐμεῖς εἴμεθα ἄπλοῖ **Συνεργάτες** τοῦ Κυρίου στὸ σπουδαῖο αὐτὸ **Ἔργο**· ἀλλά, **Αὐτὸς** καὶ μόνο **Αὐτὸς** εἶναι τὸ πᾶν καὶ διὰ μέσου ἡμῶν **Ἐκείνος** ἐνεργεῖ τὰ πάντα.

Εἶναι ἀναγκαῖο λοιπὸν καὶ ὀφείλουμε νὰ θέτουμε τόσο στὴν **Ἐναρξί** ὅσο καὶ στὴν **Λήξι** κάθε **Ἔργου** μας, καὶ μάλιστα ὅταν αὐτὸ εἶναι Ἐκκλησιαστικό, νὰ θέτουμε τὸν Κύριο τοῦ **Ἔργου**, τὸ **Α** καὶ τὸ **Ω**, τὸν Σωτῆρα μας Χριστό.

Στὴν Ἀρχή: «Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου...»· καὶ στὸ **Τέλος**: «Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!»... **Ἐκφρασις Ἀφοσιώσεως καὶ Εὐγνώμονος Δοξολογίας**...

* * *

Ἀγαπητοὶ Συνδιάκονοι καὶ Συνεργάτες·

Συχνὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ ἀκοῦμε, ὅπως καὶ ἀπόψε, τὴν λέξι **Ρωμηοσύνη**, ἡ ὁποία ἔχει ἓνα μεγάλο καὶ βαρὺ *σημασιολογικὸ εὔρος*, καὶ θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ σὲ αὐτὸ ἐν συντομία, διότι ἔτσι θὰ συνειδητοποιήσουμε βαθύτερα τὴν σοβαρότητα τῆς **Διακονίας** μας, παρὰ τὶς ὁποιοσδήποτε *ἀδυναμίες* μας.

Ὁ Ἑλληνισμός, ὑπὸ τὴν **Ἐθνικὴ καὶ Πολιτιστικὴ** του ἔννοια, τὸ **Ὀρθόδοξο Ἑλληνικὸ Ἔθνος**, ἢ **Ἑλληνικὴ Φυλὴ**, ἢ Ὅποια ἔχει διατηρήσει τὴν **Ὀρθόδοξη Παράδοσι** κατὰ τὴν περίοδο μάλιστα τῆς ἐξελληνισμένης Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Τουρκοκρατίας, μὲ κέντρο τὴν **Κωνσταντινούπολι**· αὐτὸς ὁ **Ἑλληνισμός**, αὐτὸ τὸ **Ἔθνος**, καλεῖται **Ρωμηοσύνη**.

Ἀλλὰ καὶ βαθύτερα: ἡ **Ρωμηοσύνη** περιέχει τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ, τὸ φρόνημα καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ **Ρωμαϊκοῦ**· τὶς ιδιότητες καὶ τὸ ἦθος, τὰ ὁποῖα διεμόρφωσε ἡ **Ὀρθόδοξη Παράδοσι** καὶ ἡ Ἱστορία τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ: τὸ *φιλότιμο*, τὴν *λεβεντιά*, τὸ *μεράκι*, τὴν *παλληκαριὰ* κ.ἄ.

* * *

Ἑλληνισμός, λοιπόν, **Ὀρθοδοξία**, **Ρωμαϊκὸ καὶ Ρωμηοσύνη**· ὅλα αὐτὰ ἀλληλοπεριχωρούμενα, τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα, μία διαχρονικὴ *πρότασις ἀθηντικῆς Ζωῆς*, εἶναι αὐτά, τὰ ὁποῖα διακονοῦμε, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ· εἶναι αὐτά, τὰ ὁποῖα προσφέρουμε στὸν συνάνθρωπό μας καὶ ιδίως στὰ παιδιὰ μας.

Ἡ πολυεπίπεδος καὶ πολύμορφος κρίσις, ἡ ὁποία πλήττει σήμερα τὸν ἀνήσυχο πολίτη ἐνὸς *παγκοσμιοποιημένου* κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, ὑπογραμμίζει τὸ διπλὸ χρέος μας:

α. νὰ παραμείνουμε σταθερὰ προσκολλημένοι στὴν **Παράδοσι** τῆς **Ρωμοσύνης** μας καὶ νὰ ἐμβαθύνουμε εἰς Αὐτήν, ὥστε νὰ ἔχουμε ζῶσα σχέσι μαζί Της·

β. νὰ προσέξουμε ἰδιαιτέρως τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τῆς **Παραδόσεως** αὐτῆς: τὴν **Ἀγάπη ἐν Χριστῷ**, ἡ ὁποία εἶναι εἰρηνοποιός, εἶναι *γεφυροποιός*.

Ὅλοι ἔχουμε διαπιστώσει, ὅτι στὸ **γενναῖο ἄθλημα τῆς συνεργασίας γιὰ ἓναν ἱερὸ σκοπὸ**, παντοῦ καὶ συνεχῶς ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος τῆς ρήξεως, τῆς διαφωνίας, τῆς ἀντιπαλότητος, τῆς ἐντάσεως καὶ ταραχῆς...

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἀναδεικνύεται ἡ θυσιαστικὴ προσπάθεια νὰ διατηρήσουμε τὶς *γέφυρες ἐπικοινωνίας*, νὰ λειτουργήσουμε ὡς εἰρηνοποιοί, νὰ συμβιβάσουμε τὰ ἀντιμαχόμενα μέρη, ὥστε ἐνωμένοι διὰ τῆς ἐν **Χριστῷ Ἀγάπης**, νὰ εἴμεθα ἐν συνεχείᾳ πειστικοὶ στὸ εὐρύτερο περιβάλλον μας, καὶ νὰ λειτουργοῦμε ὡς *γέφυρες* γνωριμίας αὐτοῦ μὲ τὸν Χριστό μας.

* * *

Ἀγαπητοὶ Συνδιάκονοι καὶ Συνεργάτες·

Ἐμεῖς, ὅσοι ἔχουμε ἐνταχθῆ ἐθελούσια στὴν **Διακονία** μας, στὸ **Ἔργο** τοῦ Θεοῦ, ἔχουμε ἓνα ἐξαιρετικὸ *προνόμιο*, διότι ἡ ἀγάπη μας, ὅπως βεβαίως καὶ κάθε Χριστιανοῦ, δοκιμάζεται στὴν **συνεργασία** μας, στὴν καθημερινότητα, δὲν παραμένει ψιλὴ θεωρία, ἀλλὰ ἀσκεῖται σταθερὰ σὲ **πρακτικὸ ἐπίπεδο**.

Οἱ Συνδιακονοῦντες καὶ Συνεργάτες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας **ἀνακαλύπτουν ἐμπειρικὰ τὴν Ἀγάπη**, ὄχι ὡς ἓνα σύνηθες *αἶσθημα ἀνθρωπιᾶς, ἐναισθησίας καὶ συναισθηματισμοῦ*, ἀλλ' ὡς ἓνα **θεῖο Χάρισμα ἀπὸ τὴν μετοχὴ** μας στὴν **Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ**.

Ὁ γνήσιος Χριστιανὸς δὲν χαρακτηρίζεται **τόσο** ἀπὸ τὶς καλῶσύνες καὶ τὰ κατορθώματά του, διότι αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν τὸν **σκοπὸ** του· **ὅσο** ἀπὸ τὴν βαθειά-καρδιακὴ πραγματικότητα, ὅτι **ὄλα μετέχουν στὴν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκφράζουν τὴν Ἀγάπη αὐτήν**· τότε, ὁ Χριστιανὸς αὐτὸς δίνει πρωτίστως **αὐτὸ ποὺ εἶναι** καὶ κατόπιν –ἂν χρειασθῆ– δίνει **αὐτὸ ποὺ ἔχει**· δημιουργεῖ δηλαδὴ *γέφυρα*, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ *εἶναι τῆς ἀγαπώσης καρδιάς του* στὸ *εἶναι* τοῦ ἄλλου καὶ ἔτσι νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ *συν-αδέλφωσις* καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ εἰρήνη στὶς καρδιές.

* * *

*Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές,
Συνδιάκονοι, Συνεργάτες καὶ Συνοδοιοποροί·*

Κλείνω μὲ τὴν παράκλησι αὐτή: ἅς συνεχίσουμε τὴν θυσιαστικὴ προσφορὰ μας· ἅς ἐπιτρέψουμε στὸν Θεὸ νὰ μᾶς ἔχη ὡς **Συνεργοὺς** στὴν καλλιέργεια τοῦ Ἄγρου Του· ἅς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὴν **Πρόνοιά** Του· ἅς μὴ λησμονοῦμε νὰ θέτουμε τὸν Κύριο καὶ Δεσπότη μας στὴν Ἄρχη καὶ στὸ **Τέλος** κάθε προσπάθειάς μας· ἅς ἐμβαθύνουμε στὴν πολύτιμη **Κληρονομία** τῆς **Ρωμοσύνης** μας· ἅς γινώμεθα κάθε στιγμή **Γεφυροποιοί**, ἀγαπῶντες καὶ εἰρηνεύοντες ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους·

πρὸς δόξαν τοῦ **Πατρὸς** καὶ τοῦ **Υἱοῦ** καὶ τοῦ Ἁγίου **Πνεύματος**, διὰ τῆς Ἐγγυητρίας καὶ **Πανυμνήτου Θεοτόκου**. Ἀμήν!

Σᾶς εὐχαριστῶ!

† ὁ Ὡ. κ' Φ. Κ.

+

*Τῷ δὲ Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!*